Karikatür
№ 17
— Bakıyorum, bugünlerde kimse harbe taraftar değil
— Nereden anladın ?..
— Hiç evlenmek istem
RAMİZ

Avrupa Karikatürü

Müşteri — Bir bilet kes.

Biletçi — Bir bilet olur mu? Siz iki kişisiniz..

Müşteri — Şimdilik kalbimiz beraber çarptığı için bir kişi sayılırız..

İngiliz Karikatürü

AHRETTE BİR KISKANÇLIK VAK'ASI

Bayan — Nerde kaldın? Beni kaç senedir bekletiyorsun!

Bay — Kızma karıcığım, iyi bir doktorun eline düştüm beni bir türlü sana kavuşturamadı.

Fransız Karikatürü

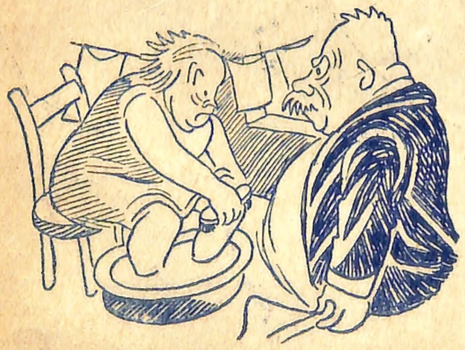

Bay — Dikkat ediyorum on günden beri iki defadır ayaklarını yıkıyorsun. Ben doğrusu buna bir mâna veremiyorum..

Fransız Karikatürü

Tarihe karışan eski mesleklerden: Kurşuncul

Doktor — Karınız çok asabî... Verdiğim ilâçları kullanmazsa âkıbeti fena olur.

Bay — Yalnız onun âkıbeti mi fena olur? Ya beni hiç düşünmüyor musunuz?

Fransız Karikatürü

SİNEMACILIK ÂLEMİNDE:

— Bana bir milyoner rolü verdiniz amma cebime birşey koymadınız... Rol icabı bir sigara bile içemiyorum...

Fransız Karikatürü

No. 17 YIL: 1 FİATI 10 KURUŞ 25 NİSAN 1936

Karikatür

Çıkaran : Sedat Simavi

İdarehanesi :
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları :
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

Ne olmak isterdim

Ne olmak isterdim?

Cevabıma belki şaşacaksınız. Eski İstanbulun falakalı, değnekli eski ihtisap ağalarından biri yahut onun salâhiyetine muadil bir salâhiyetle silâhlı yeni bir belediye reisi.

— Ne yapmak için?

— Sorgusuz sualsiz adam dövmek için.

— İçinde yaşamakla iftihar ettiğimiz bu medeniyet, kanun, demokrasi devrinde bu ne insanlığa yakışmıyacak iptidaî, vahşî bir arzu!

— Onu ben de biliyorum amma bir kısım esnafı adam etmek için bundan başka çare göremiyorum. Falakaya koşmak hırsile yandığım insanlardan bir ikisini isterseniz size de takdim edeyim.

* * *

Evimde hastam var, aile reislerine anlatmıya hacet yok. Hasta dünyanın en büyük diktatörüdür. Bu itibarla insanın evinde hastası olmak Musoliniyi, Hitleri misafir etmek gibi bir şeydir. Aradaki fark siyasî diktatörün: «Ya bu deveyi güder, ya bu diyardan gidersin» ine mukabil hasta diktatörün «ya bu deveyi güdersin, ya ben bu diyardan giderim» demesinden ibarettir.

Yine herkes bilir ki yufka yürek bir aile babasına «ben ölürüm» demek «seni öldürürüm» demekten on kat daha tesirli bir tehdittir.

Geçenlerde benim müstebidim yani hastam da «kavun» diye tutturdu. Eh «kuş sutü» istemediğine bin şükür. Çünkü kazara aklıma birşey esseydi o yağışlı günde onu da aramıya çıkacaktık çaresiz. Beyoğlunda kocaman bir yemişçi dükkânına giriyorum. İçinde şimdilik benden başka müşteri yok. Böyle olduğu halde yemişçi beni görmemezlikten geliyor, sepetlerdeki elmalar, armutlarla meşgul oluyor. Bu onun aklınca bir ustalıktır. Öyle ya karşımda müstağni bir ağa görürsem burnum kırılacak, fazla münakaşaya, pazarlığa cesaret edemiyeceğim. Belki şimdi Habeş kıralının İtalyan kumandanına gönderdiği söylenen elçiyi de mareşal Badogliyo böyle kabul ediyordu.

— Arkadaş bir kavun istiyorum, di-

SİYASİ AHENK

Avrupa — Bu nota ile Türkü öğrendim!

Kumaşçı — Allı verelim... Morlu verelim... Yeşilli verelim, sarılı verelim!...
Cadı — Hey gidi gençlik hatıraları hey... Yedi sekiz sene evvel ben de sizin yaşta iken bu herif bana da bakar, böyle bağırırdı!..

yorum. Raflarda bir sürü kavun dizili. Bir kısmı da cami kandili gibi iple tavana asılmış. O, bunlara bakmadan:

— Bir parça lekeli olsa olur mu? Diye soruyor ve bir tenekeden üstünde parmak basacak yer kalmamış kap kara bir nesne çıkarıyor.

Başımla «olmaz» işareti yapıyorum.

Ağa onu yerine bıraktıktan sonra dükkânın içinde tekrar bir araştırmaya koyuluyor ve bu defa içerlerde bir yerden başka birşey bulup getiriyor. Kavun diyemediğime şaşmamalı. Çünkü bizim bildiğimiz kavunun kendine göre bir şekli vardır. Fakat ağanın sapından tutup bana getirdiği kavunun içi öyle cıvık bir hamurla dolu ki bana doğru gelirken muşamba fener gibi âdeta uzuyor.

— Yahu bu ne? Diyorum.

— Kavun istedin, kavun.

— Alay mı ediyorsun? Şunun bir iyisini versene...

İnsan ne de olsa bir parça insandır. Getirdiği kavunun vaziyetinden kendi de hafifçe utanır gibi oluyor; sahte bir hayretle:

— Ha!! Diyor, sen iyi bir kavun istiyorsun ha?

— Yahu sana «fena kavun istiyorum» diye birşey söyledim mi?

— Pekâlâ sana öyle ise bir adamakıllı kavun vereyim.

Elindekinin bir yere çarpıp kırba gi-

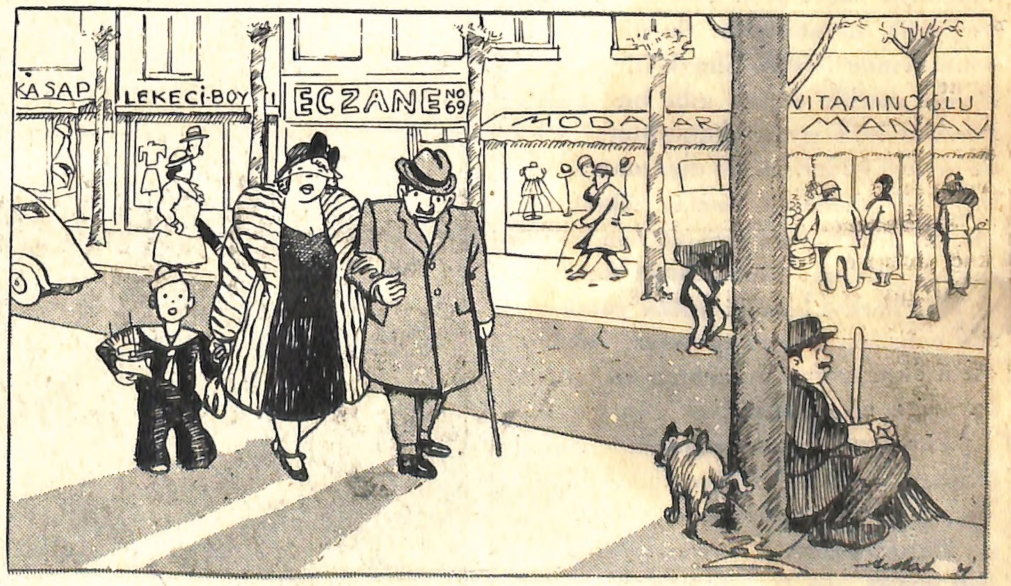

— Anne, Ayas paşa amiral mı idi?
— Ne münasebet yavrum.
— Babam, Ayas paşa, Maçka, ile Cihangiri batırdı diyor da...

bi deşilmemesi için ihtiyatla yere bırakıyor ve ipe asılı kavunlardan en kötüsünü aramıya başlıyor.

Adamcağız bunu da katiyetle kestiremiyor, bazılarını top oynar gibi avcunun içinde sıçratıyor, bir türlü kararını veremiyerek âdeta üzülüyor.

Nihayet bir tarafı yeşil, buruşuk ve çarpık bir kavun üzerinde duruyor:

— Şunu vereyim, diyor.

— Kaça?

Kavundan ziyade benim kıyafetime, çehreme bakarak bir fiyat kararlaştırmıya çalışıyordu:

— Yüz elli kuruş. Birinci mal bu.

— Arkadaş, diyorum, esnaf gerçi hilekârlık yapar ama, o sana göre değil. Çünkü sen avanaksın. Hatırın kalmasın avanak... Beni dolandırmayı kurdun âlâ. Ama bunu bukadar açık göstermek olur mu ya?.

O, kızmıyor, ben dükkândan çıkarken:

— Gel darılma... Sen de bir fiat ver, diyordu.

* * *

Yine bir manav dükkânının önündeyim.

Ağa armut küfesinin arasında bir başka armut gibi bir sandalyeye yerleşmiş, nargile içiyor. Takkeci kalıbı bir ense, gür çatık kaşlar, dört köşe bir kızılbaş sakalı.

Sokakta dört beş yaşında bir çocukla büyük annesi. Çocuk bir sepetin üstüne atılmış birkaç muza göz koymuş, ihtiyar kadının eteklerine sarılıyor, çamurların ortasına çömelerek ağlıyor.

Halinden anlaşıldığına göre büyük anne bir kibar düşkünü. Boş yere çocuğu kandırmıya uğraştıktan sonra para çantasını yokluyor, manava yaklaşıyor ve mahcup bir sesle soruyor:

— Baksanıza bu muzların bir tanesi kaç kuruşa?.

Manav evvelâ işitmemiş gibi yaparak nargilesini çekiyor, ikinci sualde ağır ağır başını çeviriyor, büyük anneyi, çocuğu, tekrar büyük anneyi istihfafla süzüyor, «şunlara bakın. Siz muz yiyecek insanlar mısınız?» demek ister gibi kaşlarını, burnunu oynatıyor. Sonra bu surat hiç bir hayvan suratında görünmesi mümkün olmıyan bir hayvanlıkla ağır ağır yine öte tarafa dönüyor, gözler uzaklara bakıyor.

* * *

İsterseniz ayıplayın; bu medeniyet asrında Yeniçeri devrinin zalim ihtisap ağalarından biri olmak, ve bu iki manavı bi arada falakaya bağlayıp anırta anırta dövmek için pek çok şey fedaya razı olurdum.

KARİKATÜR

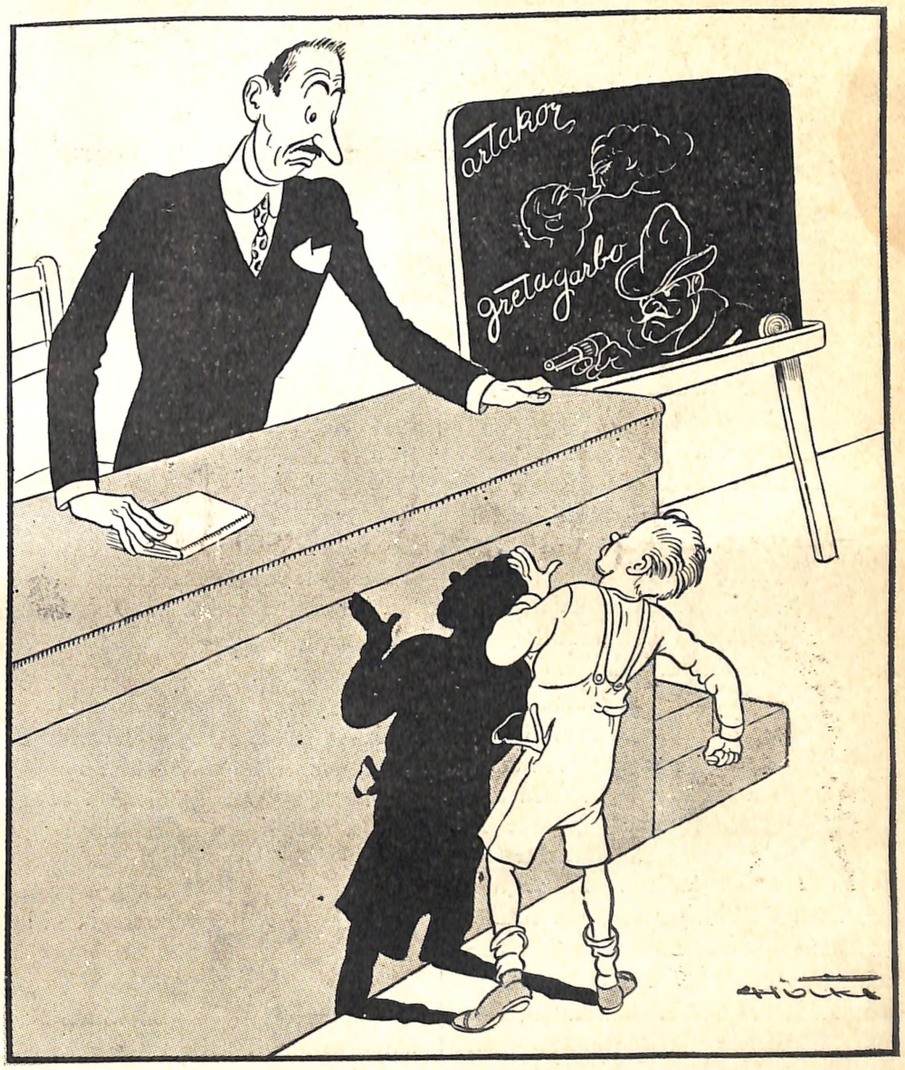

HAYAT BİLGİSİ İMTİHANINDA

— Yıldızlara dair ne biliyorsan söyle çocuğum...

— (Hot Jipson) çok güzel kement atar... (Greta Garbo) iyi ata biner... (Pol Robenson) bir yumrukta on kişiyi devirir!...

GÜL GONCASI

Sinemada önümdeki sırada iki genç kız vardı. Bunlardan biri başını arkadaşının omuzuna dayamış, musluktan su akar gibi durmadan konuşuyordu.

Yanımda oturan yaşlı bir zat rahatsız oldu; birkaç kere yerinde hareket etti, öksürdü. Fakat genç kız o kadar dalmıştı ki farkında olmadan lakırdısına devam etti.

Çok yavaş sesle söylemesine rağmen sözleri gayet iyi işitiliyordu:

— Onun bankacı olduğuna bakma şairliği de vardır, diyordu, geçen gün bana ne dedi biliyor musun? «Senin ağzın bir gül goncasına benziyor» dedi. Güzel değil mi?

İhtiyar komşum dayanamadı, başını uzatarak:

— Güzel a çocuğum ama gül goncası kapalı durmaz mı ya? dedi.

VAKA KAHRAMANI!

— Şair Salih Zeki bir roman yazıyormuş!

— Sahi mi? Vaka kahramanı kim?

— Bir kitapçı!...

MAALESEF!

Patron — Senin iç yüzünü tamamile bilmek için, son defa yanlarında çalıştığın iki patrondan malûmat alacağım.

Şoför — Maalesef yapamıyacaksınız! Çünkü ikisi de hizmetim esnasında vefat ettiler.

MANAV İSTEMİŞ!

— Neclâ sana tuhaf birşey söyliyeceğim!

— ?...

— Şu karşıdaki manav var ya! Annemden beni istemiş!

— Dükkânında muşmula kalmamıştır zavallıcığın!...

BİR SOYGUN HİKÂYESİ

Gece yarısı sokakta soyulan bir ahbap anlatıyor:

Geçtiğim sokakta her gece iyi kötü birkaç fener yanar. O gece taliime onlar da sönmüş. Eh geri dönüp otelde yatmıya gidecek halim yok ya. «İnşallah kazasız belâsız eve varırım» dedim ve adımlarımı sıklaştırarak yoluma devam ettim.

Akacak kan damarda durmaz derler. Ben arkamdan birinin geldiğini vehmederek hızlı hızlı yürürken karşımda zebellâh gibi bir herif görmiyeyim mi? Bir aralık kaçmayı düşündüm. Fakat şayet hırsız değil de bekçi filân ise rezaleti gözönüne getirin. Bundan başka kaçmamdan şüphelenerek beni kovalamaları, hattâ arkamdan vurmaları, ihtimali de var.

Herif avını tuzağına kıstırdığından emin bir avcı emniyetile bana doğru geliyor. Etrafı dinliyorum. Çıt yok.

O vakit aklıma bir tedbir geliyor: İçinde elli liradan fazla para bulunan cüzdanımı usullacık yere atmak, sonra gelip aramak. Fakat ben cüzdanı çıkarıncıya kadar herif de karşıma dikilmiş bulunuyor ve babacan bir tavırla bana soruyor:

— O ne?

Cüzdanı saklamıya artık imkân yok. Derhal bir rol oynamıya karar veriyorum ve hiddetle söyleniyorum:

— Sorma birader. Başıma öyle bir şey geldi ki. Soydular beni.

Herif ayni sakin tavırla:

— Soydular mı? Diyor, bu olamaz. Seni soymak isteseler sen bağırıp çağırırdın. Hırsız da seni bir yumrukta yere sermiş bulunurdu. Bak maşallah sap sağlamsın.

— Öylesi değil, diyorum, kulübe gitmiştim. Kumar oynıyalım diye beni kandırdılar. Namussuz herifler kesemde kaç liram varsa hile ile elimden aldılar.

Herif sinsi sinsi gülümsüyordu:

— Vah vah vah, diyor, demek cüzdanını boşalttılar ha?...

— Boşalttılar ya....

— Demek hiç paran yok.

— Hiç yok.

— Benim de aksi gibi beş on liram var da cüzdanım yok. Boş cüzdanı ne yapacaksın? Sevabına bana veriver.

Herif cevabımı beklemeden cüzdanımı elimden aldı:

— Eksik olma... Sağ ol, diye dua ederek yanımdan uzaklaştı.

HAVANIN GEÇMİŞİ, GELECEĞİ

Geçenlerde bir misafirlikte idim. Ev sahibinin yakın ahbaplarından olan rasathane müdürü Bay Fatin de orada idi.

Bir aralık kurban bayramından söz açılmıştı.

Bay Fatin:

— Bayramın ilk gününde yağmurdan dolayı sokağa çıkamadım, dedi, evde oturdum: Zaten malûm ya her kurban bayramında yağmur yağar. Kesilen kurbanların gözyaşını yıkamak için..

Misafirler arasında bir de tarih muallimi vardı:

— Aman dostum; siz bu son kurban bayramından bahsetmiyor musunuz? Dedi, bu bayram bir damla yağmur yağmadı.

Bay Fatin gülümsedi:

— Müsaade edin, dedi, rasathane müdürü sıfatile o gün havanın nasıl olduğunu sizden ziyede benim bilmem icap eder sanırım.

Doktor cevap verdi:

— Gelecek kurban bayramı havanın nasıl olacağını şimdiden haber vermek hakkını zatiâlinize bırakıyorum. Fakat buna mukabil, tarih muallimi sıfatile mazideki hava hakkında münakaşa etmek hakkını da siz bana lûtfedin.

ANASI OLMIYAN ÇOCUK

Geçen gün sokakta sekiz on yaşında iki mektep çocuğunun konuştuğunu işittim.

Birisi çok güzel giyinmişti. Elinde koca man bir futbol topu vardı.

Kıyafetinden fakirce olduğu anlaşılan öteki çocuk sordu:

— Bu top senin mi?

— Benim ya.

— Kim bilir kaç liradır? Bunu sana nasıl aldılar.

Topun sahibi gururla:

— Daha benim nelerim var, dedi. Babam ne istesem alır.

— Baban zengin mi?

— Zengin... Hem de çok zengin... Parasını nereye harcedeceğini bilmez.

Fakir çocuğun hasetle parlayan gözlerinde birdenbire bir hüzün peyda oldu:

— Vah zavallı kardeşim, dedi, demek senin annek yok...

YATAK VE KOLTUK

Karaköy durağında tramvay bekliyordum.

Yanımda duran elli elli beş yaşlarında kıranta bıyıklı, gözlüklü, çantalı bir zat karşıdan uzun boylu bir adamın geldiğini görerek sevinçle bağırdı:

— Vay iki gözüm.... Sen nereden çıktın?

Bunların iki eski arkadaş oldukları anlaşılıyordu. Kucaklaştıktan sonra konuşmıya başladılar:

— Üç gün evvel Ankaradan geldim.

— Ah vefasız... İnsan İstanbula gelir de beni yoklamaz olur mu?

— Gelecektim ama vallahi vakit bulamadım.

— Nerede kalıyorsun?

— Sirkecide bir otelde.

— Vah vah... Kimbilir ne kadar rahatsız oluyorsun?

— Bilâkis gayet rahat bir yatağım var. İnsanı âdeta uykuya teşvik ediyor.

Büyük bir memur olduğu anlaşılan zat şüphe ile gülümsedi:

— Sen benim dairedeki koltuğumu görmediğin için öyle söylersin.

Papağan

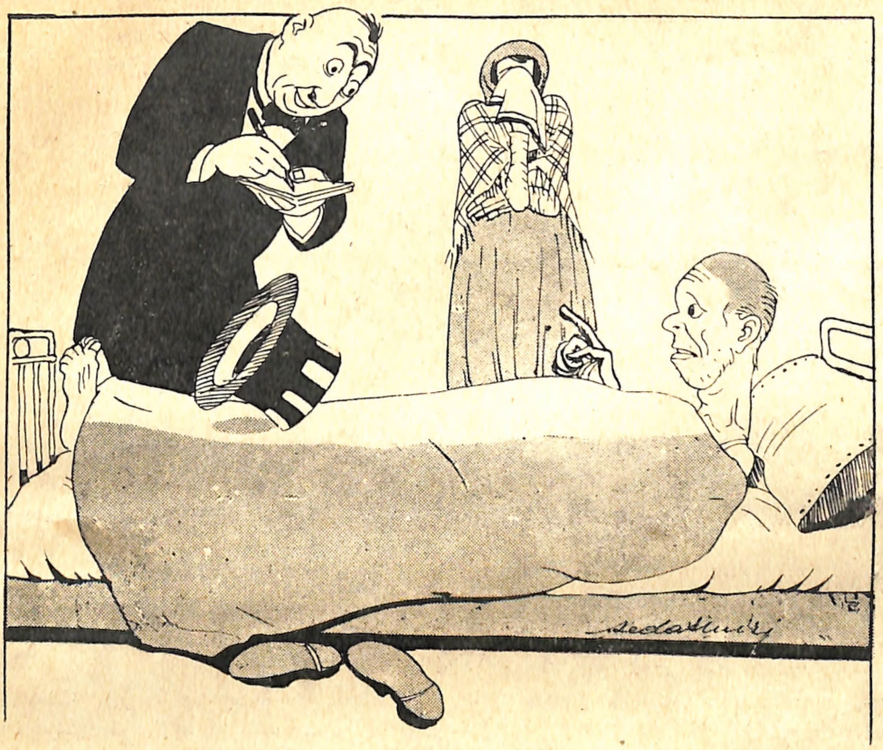

TEKFİN VE TEDFİN İŞLERİ TARİFEYE BAĞLANDI:
Memur: — Kaçıncı sınıf arzu buyuruluyor?.
Bay namzet: — Üçüncü sınıf olsun... Fakat azimet ve avdetli olsun!

Edebiyat anketi:

Salih Zeki ile mülâkat

——«««o»»»——

Yunan mitolojisine Türkçe kafiyeler bulan yegâne şairimiz Salih Zekiye:

— Nasılsınız üstat? Dedim.

— Poli kala! Dedi.

— Efendim?

— Poli kala diyorum. Yunanca öğrenmiye başladığımı bilmiyor musunuz?

— Hayır üstat! Yunanca öğrenmekten maksadınız, Yunan edebiyatını aslından okumak mı?

— Herkes öyle zannediyor. Benim en büyük Türk şairi sıfatını muhafaza etmem için Yunan edebiyatını bundan daha fazla bilmeme ne lüzum var?

— Çok doğru! Filorinalı Nâzım da Rumca bilmediği halde şiir kırallığını muhafaza ediyor. Fakat iş çatallaştı. Kırallığı onda bırakacak mısınız?

— Kalsın. Ben kırallığa tenezzül etmem.

— Çok şey!

— İmparator olacağım. Yunancayı öğrenmekten maksadım da odur.

— Yunan edebiyatını bizim edebiyata ilhak mı edeceksiniz?

— Gazeteciler içinde ilk defa beni anlıyan sizsiniz. Tebrik ederim. Evet: Yunan edebiyatını fethedeceğim.

— Çok şey! Bir edebiyat nasıl fethedilir üstat?

— Evvelâ o edebiyatın lisanı biraz öğrenilir. Sonra kollar sıvanır, kitaplarına hücum edilir, taarruz terceme ile başlar. Bakma gözünün yaşına... Kafasına, gözüne saldır!

— Başüstüne, fakat nasıl olacak bu?

— Gayet basit: Tabiî fena terceme edersin, şaheserlerini birer birer katledersin. Böylece kimi hayyen, kimi de meyyiten sana teslim olur. Arkadan sıra Macar edebiyatına, sonra ötekilere gelir.

— Fakat okadar lisanı nasıl öğreneceksiniz?

— Yirmişer kelime yetişir. Meselâ ben Fransızcadan birkaç kelime bilirim: «Literatür», «poezi»... Yedi aydır çalışıyorum, Rumcadan da on dört kelime öğrendim: «Yasu vire», «tingardiyamu», «kalo antropos»...

— Sonra?

— Bir lisanın şaheserlerini öldürmek için o lisanı az bilmek şarttır. Ben fazlaya kaçmıyayım diye gözümü dört açıyorum. Hem Türkçeyi de az bilmek lâzımdır. Şaheserlerin canına okuduktan sonra hepsini bizim edebiyata mal edeceğim ve İmparatorluğu böyle kuracağım.

Bir silkiniş silkindim. Müstakbel İmparator:

— Ne oluyorsun? Diye sordu.

— Hiç, Filorinalı daha az tehlikeli imiş meğer...

Dedim ve savuştum.

Mülâkatçı

MÜVEZZİ EDEBİYATI

— Bir tane dayayabildim!...
— Gol öyle ise!...

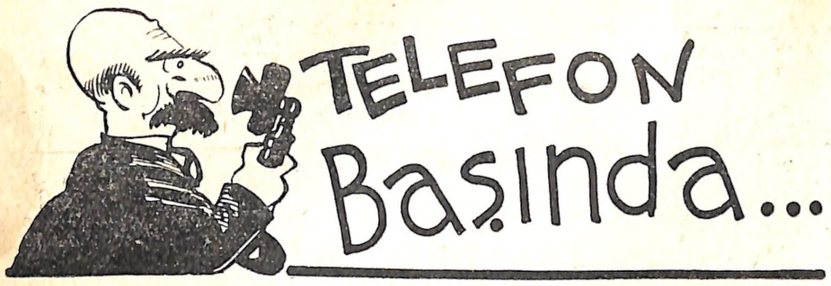

Ahret Postası

— Allo allo.. Orası Karikatür gazetesi mi?

— Evet.

— Ben okuyucularınızdan biriyim. Şu dakikada çok canım sıkılıyor. Gazetenizi baştan sonuna kadar üç defa okuyup bitirdiğim için okuyacak şey kalmadı. Karikatürün yeni sayısının çıkmasına da çok vakit var. Başka hiç bir gazete okumak da âdetim değil. Lütfen bana günün eğlenceli havadislerini bildirir misiniz?

— Eğlenceli havadis mi? Tümen tümen... Bizde haberlerin çoğu eğlencelidir.

— Meselâ, meselâ?..

— Meselâ... Belediye bütün ölüleri kendisi gömmiye karar vermiş.

— Sahi mi söylüyorsunuz? Bu haber ölüleri bile güldürür.

— Hem de onları sınıflara ayıracakmış.

— Kimleri?

— Ölüleri.

— Ne gibi sınıflara?

— Sınıflara: Birinci, ikinci, üçüncü sınıf ölüler olacakmış.

— İyice anlıyamadım.

— Size anlatalım. Şimendiferlerde birinci, ikinci, üçüncü mevkiler yok mu? Bundan sonra ahrete kalkan postalarda da böyle üç mevki olacak.

— Biletleri belediyeden mi alacağız?

— Evet.

— Fakat seyahat ekseriya ihtiyarî, ölüm ekseriya gayri ihtiyaridir. Herkes öleceğini bilmez. Vaktinde nasıl bilet alabilir?

— Belediye şimdiden herkesin biletini almasını tavsiye ediyor. Son günlerde kalabalık ve telâş yüzünden bilet kalmıyabilirmiş.

— Allah allah... Trenlerde birinci, ikinci, üçüncü mevkiler arasında kadife ve rahatlık farkı vardır. Bu ahret postasında da öyle mi?

— Orasını bilmiyoruz. Belediyenin turing dairesine müracaat ediniz.

— Bu ahret postasının bir yol tarifesi de var mı? Nerelere uğrıyacak?

— Tarife hazırlanıyormuş. Haber aldığımıza göre biri cennete, öteki de cehenneme iki ekspres işliyecek ve hiç bir yere uğramadan dosdoğru gidecek. Fakat uğrayan postalar da varmış.

— Nerelere uğrıyacakmış?

— Arafata uğrıyacak ve daha evvel sırat köprüsünün iki noktasında mola verecekmiş.

— Sırat köprüsü mü? Tuhaf... Posta neden orada duruyor?

— Bu köprünün modern bir surette inşası işini de belediye üstüne almış ve şimdiden inşaata başlanmış. İki noktada durmak mecburiyeti varmış.

— Demek sırat köprüsünü belediye yaptırıyor. Acaba nasıl bir köprü olacak?

— Bunu bilmiyecek ne var? Tabii asma köprü olacak!

Demek belediye bu dünyada yapamadığı şeyleri öteki dünyada yapmıya başladı ve dirilerle değil, ölülerle uğraşıyor?

— Ha şunu bileydiniz!...

Allo

——ooo——

SAÇ AĞARMASI

Kadın — Şimdi gazetede okudum. Erkeklerin saçı şapkaları yüzünden erken ağarıyormuş!

Erkek — Mürettip hatası olacak! Saçla şapka arasındaki «karılarının» kelimesini atlamış!

— Allah allah... Şu gözlüğü uzaktakileri daha iyi görmek için taktım... Bu sefer de pire kadar görüyorum!..

Merih Zühale — Şükret ki bizde insan oğlu yok, şu dünya kardeşimiz kurulduğundanberi başından ateş eksik olmadı gitti!...

CEP TAKVİMİ Şairleri

Dün bahçede oynarken saklambaçla körebe
Bugün şiir yazıyor ummadığın talebe.
Bitirdik bir adımda edebiyatı, diyor,
Henüz ayak atacak yaşta iken edebe.
Veriyor aylığını kitap bastırmak için,
Kitap almak üzere verecekken mektebe.
Kurun muharririne anlatıyor fikrini,
Etmiş gibi şimdiden üstatlara galebe:
«Halit Ziyaya nasıl kulak asar bu nesil?
«Metelik verir miyiz biz Reşat Nuriye be?»

*

Kırk bir buçuk maşallah, cümlesi de toraman,
Kavgaya girme eğer elinde yoksa kaman.
Birinin adı tarçın, ötekinin Zencefil,
Hele Sinamekinin şiiri hepsinden yaman!
Kakulenin romanı bin derde bir devadır,
Doktorlar reçeteye yazacaklar bir zaman.
Havlicanın dramı Hâmide taş çıkarır.
Yanında cüce kalır Fintendeki kahraman.
Getirirler aklını başına bir hücumda,
Bunların adlarını sakın unutma, aman!

*

Bakılırsa bunların beğenmediklerine,
Ne şafaklar doğacak akşamların yernie!
Bir yana bırakarak hepsi Yahya Kemali
Valeri'le Prustu almışlar ezberine.
Sözünü dinliyenler Aynştayne benzetir.
Bakkal hesabı sanır bakanlar defterine!
Şaşıyorum, bu yaşta nasıl yükselmiş, inmiş
Duygular gökyüzüne, düşünceler derine?
Doğacak şafakları seyret, ey Çamdeviren,
Çubuğunu yakarak çekil de minderine!

Çamdeviren

DEĞMEZ!

Merhum Cenap Şahabettin bir gün lokantada yemek yiyordu. Biraz sonra lokantaya çok geveze bir arkadaşı geldi. Cenabın karşısına oturdu, dırlanmaya başladı. Üstat Cenap sükûnet istiyordu, geveze arkadaşına lâkırdı fırsatı vermemek için hiç sesini çıkarmıyor, derin bir düşünceye dalmış gibi görünüyordu. Geveze adam bir aralık dayanamadı:

— Üstat, dedi, şu dakikada aklından geçeni söylersen yemek paranı ben öderim.

Cenap hafif gülümsedi:

— Çok ehemmiyetsiz şey, dedi, bir yemek parasına değmez.

— Nedir üstat?

Cenap bu ısrar üzerine baklayı ağzından çıkardı:

— Seni düşünüyordum, dedi.

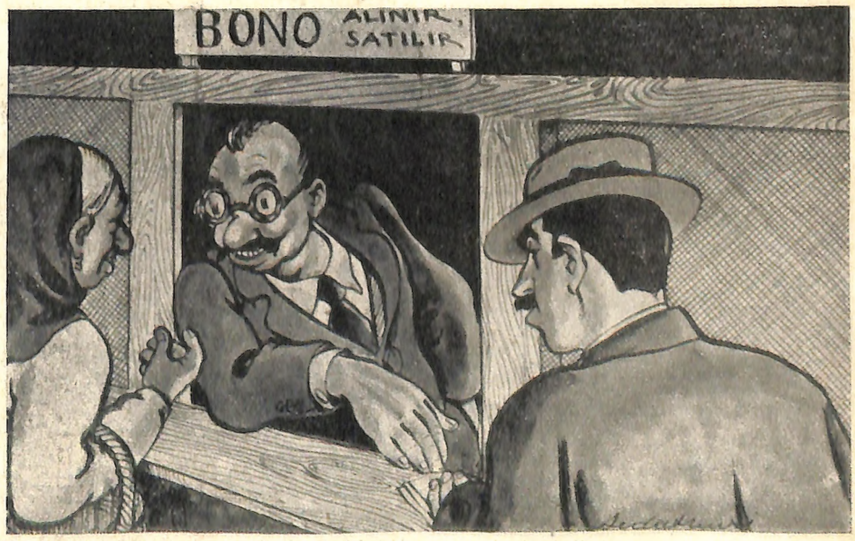

MUBADİL BONOLARI İTİBARDA...

— Satılacak bono mu var?

— Var amma bedava alırsan veririm... Üstüne ekliyecek param yok!.

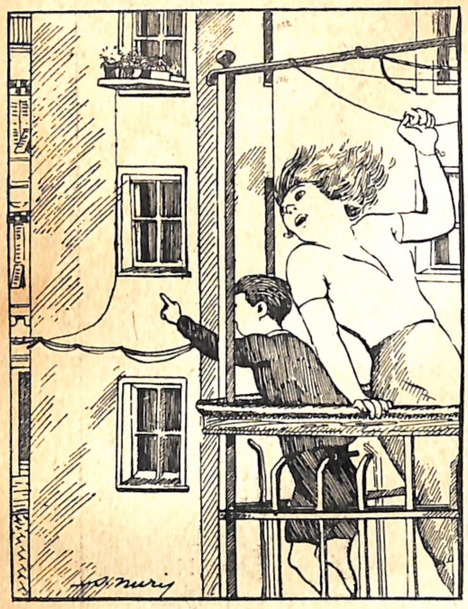

— Komşu yine karısını dövüyor!.
— Neden anladın?.
— Kızı saçını yoluyor!..

DÜŞÜNCELER

İnsan günün birinde herşeyden bıkar. Saadetten bile.

——o o——

Kadının en zayıf tarafı çabuk aldanmasıdır. En kuvvetli tarafı da çabuk aldatmasıdır.

——ooo——

En samimî kadın para ihtirasını açıkça ortaya koyan kadındır.

——ooo——

Yalan, insanın en sadık, en samimî dert ortağıdır.

——ooo——

Ümitsiz yaşayan insan ölmüş demektir.

——ooo——

İngiltere kıraliçesi Viktorya, aşk için şunu söylemiş:

«— Aşk, müvazenenin iflâsı demektir.»

——ooo——

Hasis zenginle, cömert fakir arasında hiç fark yoktur.

——ooo——

Paranın bu devirde gördüğü en büyük iş, yüz karalarını temizlemesidir.

——ooo——

Dişisile beraber gezen hayvanın cesareti iki kattır.

Filozof

Züppe bir kadının günlük üzüntüs

GEÇMİŞ OLSUN

Genç ve tecrübesiz muharrirlerden biri bir gün merhum Süleyman Nazife çatan bir yazı yazmıştı. Üstat ertesi gün gazetesinde neşrettiği ateş gibi bir yazı ile bu delikanlı muharriri susturdu.

Aradan birkaç ay geçmişti. Birgün şair Halit Fahri, üstat ile karşılaşmıştı.

— Acaba bugün hangisine benzesem?

Çocuk — Annem bana on kuruş verdi.
Baba — Müteselli ol yavrum, sen benden talili imişsin... Sıgara alayım diye bana beş kuruş verdi..

ŞUNDAN BUNDAN

ZAVALLI BORÇLU!..

Bayan bahçedeki çiçekleri okşadıktan sonra koştu:

— Kocacığım! Dedi ilkbahar geldi!...

Adamcağız kaşlarını çatarak biraz düşündü ve mırıldandı:

— Şimdi vaktim yok! Söyleyin öğleden sonra da bir kere uğrayıversin bakalım!

SUDAN UCUZ!..

— Oğluna yeni bir otomobil almışsın! Kaça mal oldu?

— Karımın konuşa konuşa çene felcine tutulmasına, benim biraz kaçırmama ve derken oğlumun ayağının kırılmasına mal oldu.

— Sudan ucuz desene!...

SUS!

Adam ölmek üzere idi. Yatağının yanıbaşında duran karısına dönerek:

— Söyle, dedi, şu dakikaya kadar bana karşı sadakatini muhafaza edebildin mi? Söyle! Çünkü nasıl olsa öleceğim!...

— Sus şimdi! Nen var maşallah?! Belki iyi olursun!..

söz arasında Halit Fahri dedi ki:

— Üstat.. Geçende bizim arkadaşla yaptığımız münakaşaya ben de onun lehine olarak iştirak edecektim, fakat size hürmetimden bunu yapmadım.

Üstat o meşhur gülüşü ile şu cevabı verdi:

— O halde, sana da geçmiş olsun!

— Haylaz bu yaşta mektebe gitmiyor da sokak sokak dolaşıyor..
— Yavaş söyle belki genç şairlerimizdendir...

Eşek Kuyruğu

Birisinin feyizlenemediğini anlatmak için:

— Eşeğin kuyruğu gibi güdük kaldı.. Derler.

Bu neden kinayedir?.. Hani eşeğin kuyruğu ne uzar, ne kısalır, ne tüyü biter de onun için istikbali çıkmaza girmiş adamalara bu adı verirler. Ve yine derler ki:

— Eşeğin kuyruğunu kalabalıkta kesme! Kimi uzundur, der kimisi kısa!.

Bundan da şunu anlamalı ki, yapılacak bir işi ortaya atmamalı... Bu lâf ötekinden doğrudur. Çünkü bizde herkes işten anlar. Bağ budamaktan apandisit ameliyatına kadar hepimiz her şeyi bilir, tavsiyeler yaparız. Ve hepimiz de bu tavsiyeleri asıl mütehassıslarındakinden daha kıymetli tutarız. Onun için ortada ve açıkta yapılan şeyler muvaffak olamaz. Bunun türlü türlü misali vardır. Netekim, yeni gümüş liraların kompozisyonu bunun en canlı misallerinden biridir.

Uzatmıyalım. Böylece bizim felsefemize kadar girmiş olan eşeğin kuyruğu hakkında size bir fıkra yazacağım. Bu fıkra şüphesiz eşeğin kuyruğuna iadei itibar ettirecektir.

Umumî harpte posta nakliyatını teftiş eden dostlarımdan bir zat anlattı idi.

Irakta yine böyle bir nakliyat sırasında seksen kadar deve ve 19 deveci ile çölü geçiyorlarmış. Posta müfettişinin bir deri kese içinde 80 kadar altın lirası varmış. Emniyetin pek de mebzul olmadığı oralarda bu parayı sıkı sıkı saklarmış. Bir hafta kadar yolculukta paraya birşey olmamış ama bir hafta sonra günün birinde paraların yerinde yeller estiğini görmüş. Nakliyatın müteahhidi olan (Musa) ismindeki adama işi anlatmış. Musa 18 kişiden ibaret olan devecilerden başka parayı çalacak kimse olmadığını, ve akşama parayı meydana çıkaracağını söylemiş. Gece olmuş. Kervan konaklamış. Musa develerin önünde giden beyaz eşeğini bir boş çadıra bağlamış. Devecileri de çağırmış, demiş ki:

— Müfettiş efendinin seksen lirası kayboldu. Bunu içinizden birisi almış olacak, şu boş çadıra eşeğimi bağladım. Hepiniz teker teker ve sıra ile çadıra girip eşeğin kuyruğunu çekecek-

Çocuk bayramında duyacaklarımız

——»»»O«««——

İki yavru konuşuyor:

— Eskiden 23 nisanda büyükler yerlerini bize bırakırlardı, işlerini bize gördürürlerdi, şimdi neden yapmıyarlar?

— Galiba onlardan iyi iş gördüğümüzü anladıkları için olacak!

* * *

Çocukların elinde yaftalar: «Temiz süt isteriz!» «Temiz hava isteriz!» «Bahçe isteriz!» «Sevgi isteriz!»

— Bu yaftaları bayanlar okusa da ders alsalar!

— Neden?

— Hep olacak şeyler istiyorlar da.. Halbuki bizimkiler: «Manto isterim!» «Rop isterim!» «İskarpin isterim!» «Şapka isterim!» Diye ayak tepti mi işimiz tamamdır! Bundan başka..

— Söyle, dinliyorum!

— Çocuklar bu olacak şeyleri bütün dünyadan istiyorlar da olmuyor... Bizimkiler olmıyacak şeyleri bir adamdan isteyince nasıl olur?

---

siniz. Eşek hanginizde bağırırsa parayı alan odur..

Bu söz üzerine deveciler sıraya dizilmişler ve birer birer tek başına çadırda duran eşeğin kuyruğunu çekmişler. Eşek hiç birinde anırmamış. Müfettiş eşeğin sükûtunu görünce, zaten abes birşey olduğunda şüphe etmediği bu tedbirin de boş çıktığına ve paraların artık bulunamıyacağına hükmetmiş, ama bir kerre Musaya sormuş.

— Eşek anırmadı. Şimdi ne olacak?!

— Sabırlı olunuz! Demiş ve bu sefer devecileri sıraya dizerek hepsinin ellerini koklamaya başlamış. Beşinci veya altıncı adama sıra gelince; hemen herifi ortaya çekip:

— Çıkar paraları demiş. Herif de derhal diz çöküp yalvarmaya başlamış ve kese meydana çıkmış.

Şimdi size Musanın hırsızı nasıl keşfettiğini yazabilirim amma siz düşünün ve Musa kadar zeki olduğunuzu isbat edin. Hepinizden cevap bekliyorum:

Musa hırsızı nasıl buldu?... Haydi Şarlok Holmesler harekete geçiniz bakalım!

B. Felek

Bayan: — Affedersiniz Bay erkeklerin ayakta kalmasına tahammül edemem.

Bay — Muntazam bir surette günde yirmi gram zayıflıyorsun karıcığım; oh! oh! Günün modası..

Bacı — Bir insanın yağları eriyor diye bukadar memnun olduğunu da yeni gördüm!.

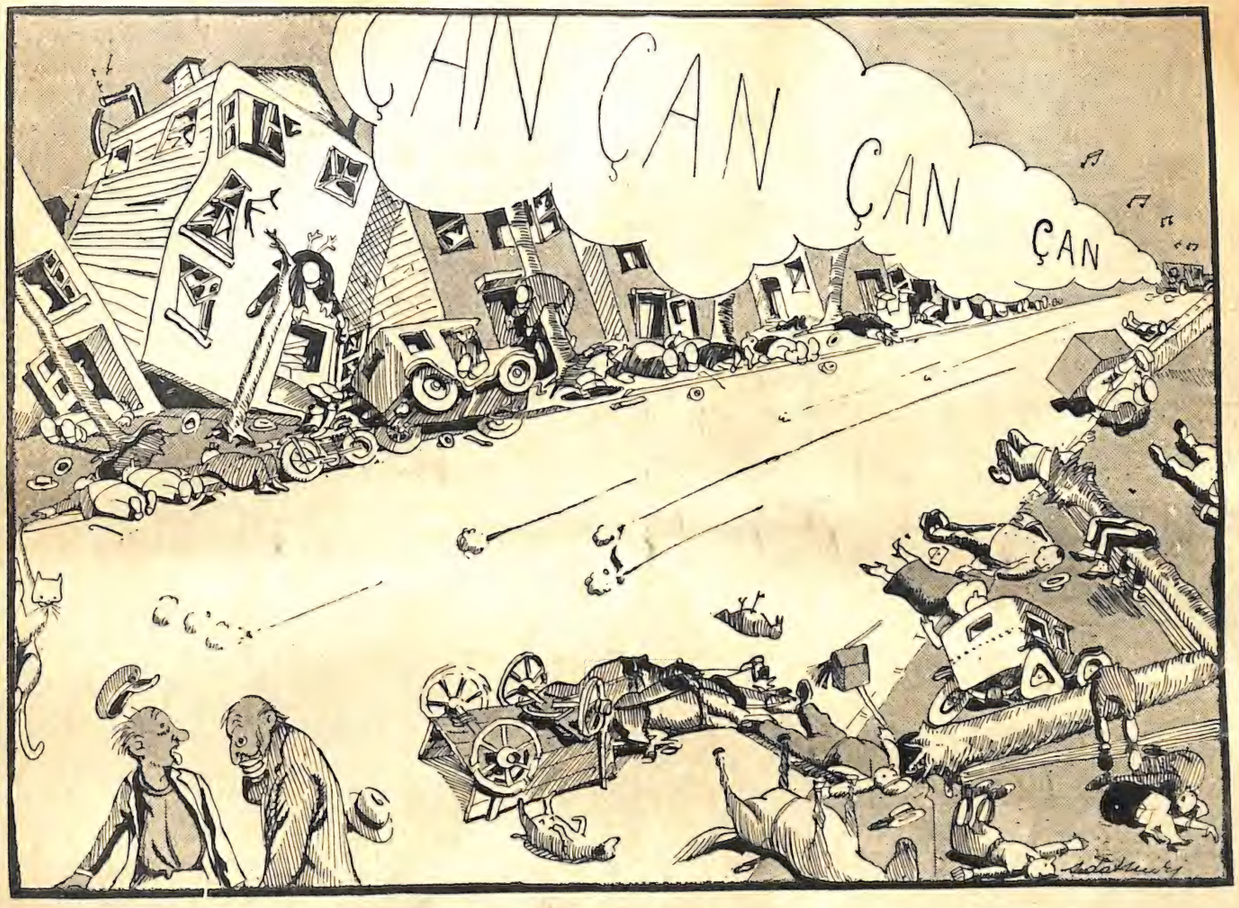

— **Ne oluyoruz yarabbi?...**
— **Hiç... Belediyenin can kurtaran otomobili geçti!..**

Hikâye

İPNOTİZMA

— Azizim ipnotizma diye büyük bir kudret vardır. Şüphe mi ediyorsun? Sana isbat ederim. Şimdi vapurdayız, değil mi? Kandillide ineceğiz. Oraya varmadan evvel sana bu büyük kudreti göstereceğim. Bak... Şu karşıda, sarı saçlı güzel, ufak tefek bir kadın var. Görüyorsun değil mi?

— Evet, güzel kadın sahi.

— İşte ben şimdi ona uzaktan ipnotizma yapacağım. Göreceksin: Hiç farkında olmıyacak ve vapur Üsküdara gelmeden evvel bana gülümsiyecek; Kuzguncuktan evvel ayağa kalkacak, bizim tarafa doğru yaklaşacak ve bana daha fazla gülümsiyecek; Beylerbeyinden evvel karşımıza oturacak; Çengelköyünden evvel bizimle konuşmıya başlıyacak ve Kandilliye onunla beraber ineceğiz, orada beraber eğleneceğiz.

— Haydi canım! Büyü devrinde değiliz.

— İnanmıyor musun? Bahsa girer misin?

— Girerim.

— İki lirasına?

— Hayhay.

— Başlıyoruz.

Necati gözlerini sarışın kadına dikerek esrarengiz manevrasına başlamıştı. Arkadaşı Hakkı bir ona, bir de kadına bakıyordu. Gözleri denize çevrilmiş duran kadında, Necatinin tesiri altına girmiye başladığını gösterir hiç bir emmare yoktu.

Necati öksürdü ve Hakkı itiraz etti:

— Ben de öksürsem bu tarafa bakar. Hiç öksürüklü ipnotizma görmedim.

— Sus, budala. Bekle biraz, nah.... Bak gözleri bana çevrildi. Şimdi bakışlarımla onun ruhunun en gizli köşelerine hâkim olacağım, iradesini irademin altına alacağım. Nah... Bak... İşte gülümsüyor ve Üsküdara yaklaşıyoruz.

— Acele etme! Kadın sana değil, bahara gülümsüyor.

— Kime gülümsüyor, görürsün. İşte şimdi ruhunun daha içerilerine dalıyorum. Hele vapur Üsküdardan kalksın, o da ayağa kalkacak ve bu tarafa gelecek.

— Haydi bakalım.

— Sen ipnotizmanın mucizesini gözlerinle görmiye mahkûmsun, dostum. Bak... Oturduğu yerde kadın sıkıntılı hareketler yapıyor.

— Tabiî, senin çivi gibi bakışlarından sıkıldı.

— Sen öyle zannedersin. Biraz daha sabret. Nah, bak, ayağa kalkıyor.

— Fakat uzaklaşıyor.

— Hayır! Şimdi yaklaşacak.

— Öksürme.

— Dikkat! İşte bak, döndü, geliyor, çeneni tut... Geliyor... Bak nasıl gülüyor? Sana demedim mi ben? Kuzguncuktan evvel ayağa kalkacak, bize doğru gelecek ve daha fazla gülecek demedim mi? Şimdi sabret, vapur Kuzguncuktan kalksın.

— Kalksın. Beykoza kadar gitsek nafile.

ABDÜLHAMİT DEVRİNDE HOLİVUT OLSAYDI..

Şarloya Holivut vilâyeti valiliği ile rütbei vezaret ihsan edilirdi.
Moris Şövalye, muhakkak damadı hazreti padişahî olurdu.
Duglas Fayr Banks da çok sevdiği Holivut kadılığını elde ederdi.

— Görürsün. Fakat çaktırma. İşte en büyük tesir dalgalarından birini daha gönderiyorum, nah... Geliyor, şimdi karşımıza oturacak.

Filhakika vapur Beylerbeyine gelmeden evvel sarışın kadın gelip onların karşısına oturmuş gülümsüyordu; fakat Necatiye değil, Hakkıya bakarak!

Vapur Çengelköyüne gelmeden evvel Necati kadına doğru iğilerek:

— Hava ne güzel değil mi? Dedi.

— Evet, çok güzel.

— Ne tarafa gidiyorsunuz? Kandillide inerseniz beraber gezeriz. Olmaz mı?

Kadın daima Hakkıya bakarak ve daima gülümsiyerek cevap verdi:

— Olur.

Necati dayanamamıştı. Arkadaşına döndü ve bağırdı:

— Gördün mü mucizeyi? İki lira kaybettin!

Bu sözü duyan kadın, Necatiye öfke ile bakarak:

— Ne? Dedi, iki lira mı? Beni iki liralık bir kadın mı zannettin? Onun için mi demindenberi gözlerinle işaret edip duruyordun? Budala! Bende o göz var mı? İki liralık kadın mıyım ben? Vay utanmaz vay! İki lira ha?. Sen iki liranı kafana çal. Bak önceden haber vereyim: Üç liradan bir para aşağı olmaz!

YANLIŞ ANLAMA!.

Müstantik, başı sarılı bir adamın ilk ifadesini alıyordu. Adını, babasının adını sorduktan sonra:

— Evli misin? Dedi. Adamcağız, manalı manalı gülerek:

— Hayır! Dedi, evli değilim! Dün gece karanlıkta duvara çarptım!...

EVİNİZDE İMİŞSİNİZ GİBİ!

— Emin olunuz bayım! Otelimizde evinizde imişsiniz gibi rahat edeceksiniz.

— Allaha ısmarladık öyle ise! Ver bavulumu başka otele gidiyorum!

KARİKATÜR'ün kolleksiyonunu toplayınız. Türkiyede mizah muharriri ve karikatürist namına nekadar büyük şöhretler varsa hepsini sayfalarında bir araya toplıyan KARİKATÜR Türkiyenin en mükemmel mizah gazetesidir. Karikatür'ün kolleksiyonunu toplıyanlar ileride bugünlerin canlı ve eğlenceli bir tarihine sahip olacaklardır.

Portreler

ALİ NACİ KARACAN

Edebiyattan gazeteciliğe geçen Ali Naci Karacan, şairliği bırakmıştır ama hülyayı bırakmamıştır. Hakikatle pek başı hoş değildir. Mübalâğayı çok sever; pireyi deve yapan gözlerinin adesesinden habbeyi kubbe yapan muhayyilesine kadar bu sevgi onun her tarafına hâkimdir.

Yüksekliğe meftundur: Yüksek sesle konuşmıya, yüksek tavırlar almıya, yüksek rakamlar söylemiye; ve gazetecilikte de, soparda da yüksekten atmıya, yüksekten atlamıya bayılır. Mübalâğayı şiirden ve gazetecilikten riyaziyeye kadar aktarma eden Karacan, küçük rakamlarla konuşmıya tenezzül etmez.

Meselâ:

— Üç kerre üç ne eder? Diye sorunuz,

— Dokuz bin beş yüz! Cevabını verir.

Yahut:

— Monşşşer! Diye bağırır, bir mecmua çıkaracağım, yüz bin satacağım.

Mukayeselerinde de büyük ölçüler kullanır:

— Monşşşer! bugün bizim gazetenin birinci sayfası «mervey»! ötekilerden bir milyon defa daha güzel!

Yahut:

— Monşşşer! Ben o gazetecileri bir milyar defa cebimden çıkarırım.

Trilyon veya katrilyon dememesi hesap bilmemekten ziyade tevazuundandır ve mübalâğalarındaki sevimliliğinden dolayı ona «Matbuatın Meşhedisi» dense revadır. Dinliyenleri kendi hayal iklimine çekebildiği zamanlar tatlı konuşur. Kendisi için «dün» ve «yarın» yoktur: Ne söylediğini unutur ve ne söyliyeceğini bilmez. Ruhunun acayip rüzgârlarına göre hareketi seven ve onun zaruretlerine göre giden pusulasız ve dümensiz bir kaptandır. Bunun için ummadığı vaziyetlerde hiç şaşırmaz ve taliin alayları ile alay eden keskin bir zekâsı, şaşmayan bir esprisi vardır. Pişkinliği oradan gelir.

Edebiyattan matbuata geçtiği için hep gazeteciliğin şiirini aramıştır:

50 sayfa gazete, 60 bin baskı, 90 bin satış ve... 120 bin iade! Bu büyük rakamların heyecanı, alelâde kazançlardan yüz kerre, hayır, onun tabirile, bir milyar defa daha yüksektir.

Mevzuun hayale muhtaç olduğu yerlerde üslûbu cazip, tesiri kuvvetlidir. Yaptığı mübalâğa sanatı yerini bulduğu zaman, sanatı mübalâğasız ve tabiî olur. Bunun için ajansların üstünde, gazete serlevhalarında palavra gibi görünen cümleleri, yazısının içinde pişkin ve zeki bir kalemin vasıfları haline gelir.

O, çıkardığı gazetelere heyecan verdiği gibi gazeteler de ona heyecan verir: Çıkar, batar; düşer, kalkar; fırtınalı bir havada uçurtma gibi yükselir, baş atar, damlara bacalara takılır. Fakat uçurtmadan bol ne var? Biri olmazsa bir daha... Babıâli caddesinde kâğıt, mürekkep, makine ve kendisinde de hayal tükenmedikçe yeni bir kuyruk daha takılır, yine uçurulur.

Gazeteciliği bir meslek değil, bir sergüzeşt telâkki eden Ali Naci Karacan, canı istedikçe ona yaklaşıp uzaklaşmayı, bir kalem efendisi gibi yazı masası başında bütün bir ömür oturmaya tercih eder. Gazetecinin hayatı, en aşağı, neşrettiği roman kahramanlarının hayatı kadar enteresan olmalıdır: Babıâli sıktı mı? Ver elini Bükreş, Viyana, İsviçre!...

Fırça

Ötesi Sağlık

Mizahî Roman

-- 9 --

Yazan: DİKEN

— Oo, Behlül bey! Ne arıyorsun buralarda? Demez mi?.

Ressamın ne diyeceğini beklemeden de, derhal takdime girişti:

— Ressam Behlül bey.. Kocam, Nazmi bey!

Behlül Dânâ kendine gelmiş, herifi terslemek suretile kararını tatbika hazırlanıyordu. Fakat adamcağız gayet candan bir tavırla:

— Vay, ağabeyciğim! Demek ki ressam Behlül sensin, ha? Şükür tanıştığımıza! Rabbena hakkı iiçin memnun oldum, be! Kaç zamandır ben de bizimkini zorlayıp duruyordum, bir gün beni Çiftehavuzlara, senin oraya götürsün de baş başa bir anzorot çakıştıralım.. Felekten birgün araklıyalım diye.

Behlül afallamış, alığa dönmüştü. Ancak:

— Ben de sizi tanıdığıma memnun oldum.. Diyebildi.

Öteki coşmuştu. Boyuna söylüyordu:

— Vallah, billâh, benim karı sana vurgun be! Geldim geleli hep seni söyler. Bir ara içerledim. Aklıma fena fena şeyler geldi. Lâkin sonra işi çaktım. Aranızda akrabalık olduğunu öğrendim, gönlümün pası silindi. Eh. ne kadar olsa biz de insanız, değil mi ağabey? Artık bu zamanda, karı milletinin horozdan, ibrikten kaçırılmıyacağını biliriz. Rahmetli kadınninem, kayınından kaçardı ama, o vakitler başka idi. Şindik, yoğurt kardeşine, art kapının mandalına kadar cevaz var. Liberte, değil mi Şadüman hanım?. Ulan, lâf etsene be, ağzıma üfürdüğümün gacosu!. Yoksa bizim traşı haspi mi geçiyorsun?

Elile karısını dürtüyor, böğrüne yumruklar indiriyordu.

— Öt bakayım! Nah, işte Behlül ağabeyinle karşı karşıyasın. Haydi, koklaş!

Kacasının bu derece lâübaliliğine ve enayiliğine, Şadüman sinirlendi.. Utandı.

— E... e... Dedi; zevzeklenme! Ağabeyim kibar adamdır.

Bu tabir, Nazmiyi içerletti.

— Ulan, o kibarsa, biz de insan artığı değiliz ya? Bugüne bugün bizi de bir ana doğurdu; bir baba peydahladı. Allaha şükür, her ikisi de belli. Karagümrüğe git, baştan başa sor, sual et. Çıkrıkçı Hüseyin ustayı da, karısı kurşuncu Emeti mollayı da herkes bilir. Ben de onların oğluyum işte!

Bir lâhza durdu, terini sildi. Sonra Behlüle hitap ederek:

— Kusura bakma, anacığım! Dedi. Karıya içerledim de lâfı kestirmeden uzaklaştırdım. Şuracığa kadar bizimle zahmet et de, birer kahve içelim, ahbaplığımız ilerlesin. Çiftehavuzlarda içeceğimiz imam suyuna bir mukaddime yapalım.

Behlül, kendi kendine düşünüyordu:

— Ne iyi.. Ne candan adama benziyor! Böyle bir kocaya, kaltak ne diye hiyanet eder?

Hep beraber yürüdüler, Nazminin intihap ettiği Setli kahveye oturdular. Garson, ısmarlanan: «Gazoz bir!. Okkalı bir!. Zarif bir!.» i getirip önlerine koydu. Yeniden sohbete başladılar.

— Demek ki ressamsın, öyle mi, bey ağabey?

— Evet.

— Aklım ermez ama, hem zor hem de kazançtan yana çırnık bir sanat olmalı? Tabelâdan, filân bazan iş çıkar belki. Velâkin ondan ötesine bakma. Ben bir zamanlar, Mahmudiye gemisinin böyle boyalı bir resmini satın almıştım. Geçmiş zaman, galiba otuz kuruş verdim. Boyasına mı? Kâğıdına mı? Emeğine mi?. Hiç!

Şadüman, kocasının cehaletini ve bayağılığını örtbas etmek için lâfa karıştı.

— Sen sus! Aklın ermez. Behlül ağabeyim salon ressamıdır. Yaptığı şeyler ağırlığınca altın eder.

Nazmi kızdı.

— Ulan, pırlanta mı bu? Enayi mi kandırıyorsun? Salon ressamı olsun, ne olursa olsun, resim resimdir be! Kokmuş pastırma kadar bilem değeri yoktur; kime söylüyorsun?

Lâkırdının mecrasını değiştirmek istiyen Behlül sordu:

— Ne zaman dönüyorsunuz Bursaya?

— Bursaya mı? Dönmiyeceğim gayri.

— Ya?

— Artık kabak tadı verdi. Orası ufacık bir yer. İşler kesat. Hiç olmazsa İstanbulda insan sürünse bile efendice sürünür. Eş dost çok. Hangi işi tutsan, Allah bin bereket versin, bir ekmek parası çıkarırsın. Ayalin de yanında olur; perişanlık çekmezsin. Kısmet olursa, şimdi niyetim başka.

Şadüman acayip acayip güldü.

— Malûm! Dedi.

Ve bir gözünü kırparak, yanıbaşlarında viran heyeti ile dikilmekte olan Mehterhaneyi işaretle, ilâve etti:

— Göreceğin geldi galiba? Özledin!.

Hem bu işareti, hem de sarfedilen sözlerin manasını sezen Behlülün ensesinden kuyruk sokumuna doğru buz gibi bir nefes dolaştı. Karşısında oturan adam Mehterhanenin eski aşınalarından idi.

Nazmi de bunun farkında olacak ki, derhal izahat verip, ressamı tatmin etmek ihtiyacını duydu. Kısmen karısına hitap ederek:

— Ne var, be? Dedi. Kodese girip çıkmak ayıp mı? Erkek olan mutlaka ömründe bir defa olsun orayı boylamalıdır. Ben içeride iken, efendilik hususunda, anlaşıldı mı, dört yüz dirhem çeken nice kimselerle tanıştım: Muhasebecisinden, veznedarından tut da gazetecisine kadar! Ne oldu?

— Devam edecek —

Letafet Matbaası

HASTALIK

Hastalık, apartımanla doktor arasında işliyen bir otomobildir ki doktora apartıman parası taşır.

ALÂMET

İstanbula yeni geldiniz. Acaba kış İstanbulda hafif mi geçti, şiddetli mi diye merak ediyorsunuz. Sakın rasathane müdürü Bay Fatine sormak zahmetine girişmeyin. Bir kömürcü dükkânının önünden geçerken kömürcünün yüzüne bakınız. Eğer herifin yüzü gülmüyorsa kuvvetle hükmediniz ki kış hafif geçmiştir.

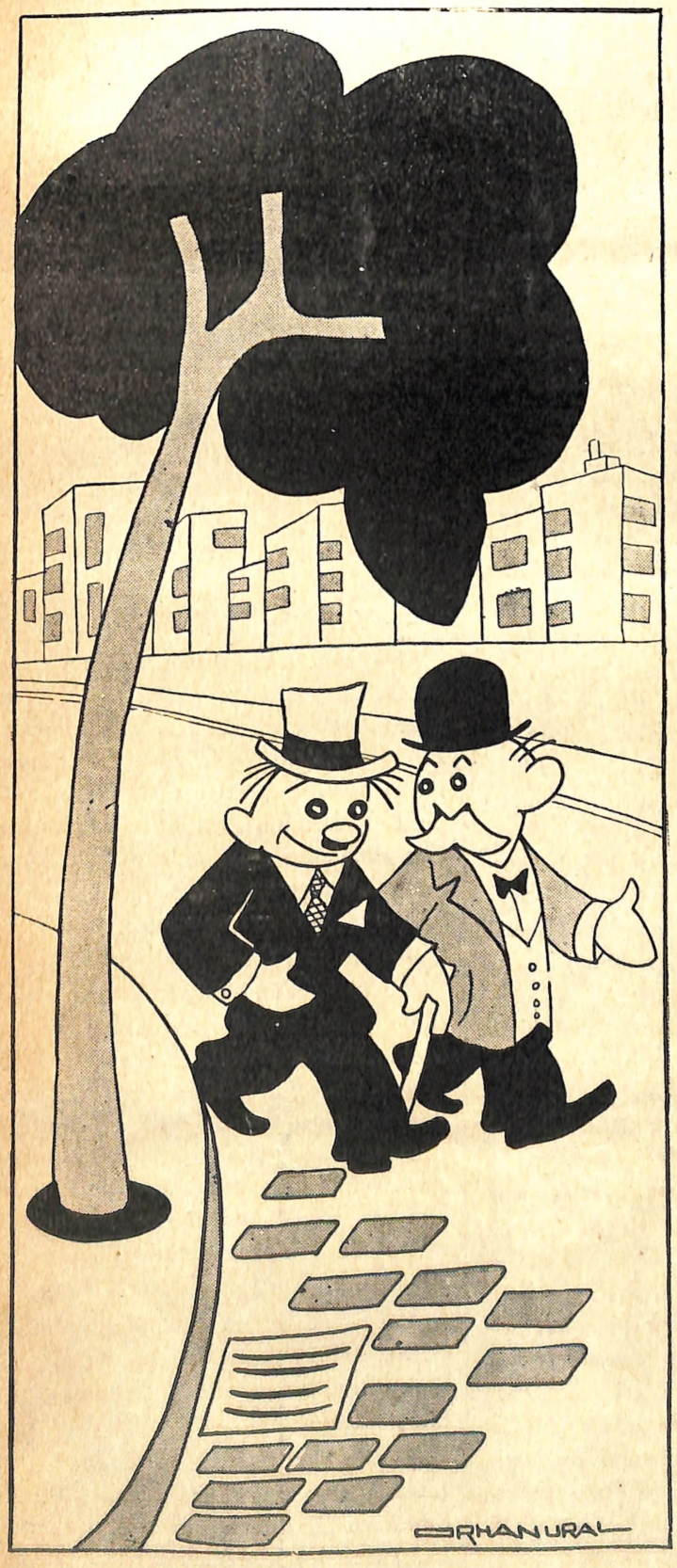

— Ben evlenirsem, karıma ruj, pudra, krem, rimel gibi şeyleri katiyen almam...

— Vazgeç öyle ise birader.. İstikbalini şimdiden karanlık görmiye başlıyorum..

MUAHEDELER YIRTILIYOR

— Bundan sonra yapılacak muahedeleri gergedan derisine yazmalı...

— Sebep?..

— Kolay kolay yırtılmasın diye!...

AHRET YOLCULUĞU

Meşhur romancılardan M. D. para biriktirmiye başlamıştır. Halbuki M. D. çok müsrifti, eline geçen parayı har vurur, harman savururdu. Geçende muharrir Kadircanla karşılaştılar. M. D. bu fikrini ona açtı:

— Monşer, dedi, artık tasarrufa başladım. Para biriktiriyorum.

— Anlaşıldı, doktorları kıskandın galiba. Apartıman yaptıracaksın.

— Ne gezer birader. Belediye ahret yolculuğunu tarifeye bindirmiş. Cennete - pardon cehenneme - birinci mevki ile gitmek istiyorum.

Ademi İktidara

Karşı

Hormobin

Tabletleri

Galata Postakutusu 1255 Hormobin

Okuyucularımıza :

Gazetemizin günü geçmiş sayılarını Türkiye hudutları dahilinde ve haricindeki bütün bayilerimizden ayni fiyatla tedarik edebilirsiniz. Arzu eden okuyucular günü geçmiş sayıların bedellerini posta pulu olarak idarehanemize gönderebilirler. Mektuplarını alır almaz gazetelerini derhal sevkederiz.

SİNİRLİLERE

Yürek çarpıntısına ve sıkıntısına

NEVROL

birebirdir. Hiddet, merak, korku,, neticesi birdenbire bayılanlara (20) damlası hayat verir. Evlerinizde mutlaka bulundurunuz.

Küçük, büyük, genç, ihtiyar Herkese lâzım bir eser

MEŞHUR ★ ADAMLAR

1 inci ve 2 inci cildi çıktı. 3 üncü cildi tamamlanmak üzeredir.

"Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ Türkiyede ilk defa olarak tam ve mükemmel bir şekilde meydana konan biyografi eseridir. Hâdiselere karışıp tarihte isim bırakan bütün şahsiyetler, hüviyetleriyle ve karakterlerile tesbit edilmiştir. Bu itibarla "Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ her meslek mensubunun kütüphanesinde bulunmak lâzımdır. Üçüncü cildi de yakında tamamlanacaktır. Her cildin fiatı 3 liradır. Muallim, talebe ve zabitler için hususî tarife tatbik edilir. Ayrıca posta ücreti alınmaz.

Meşhur adamlar Ansiklopedisi her kütüphanenin en değerli eseridir. Bu güzel Ansiklopedinin zengin sahifelerinde her aradığınız meşhur adamın ismini, hayatını ve resmini bulacaksınız.

Binlerce lira sarfı ile en lüks ve bütün konforu tamam olarak yapılan ve en son model makinalarla techiz edilen

İZMİR TAYYARE SİNEMASI

Senenin en güzel filmlerini göstermekle büyük bir şöhret ve sinemacılık âleminde en büyük muvaffakıyeti kazanmıştır.

İZMİR TAYYARE SİNEMASI

İzmir kibar halkının toplandığı birioik müessesedir.

Karikatür

Uluslar kurumu : — Sizlere ömür.... dava bitti !.
İngiliz — hayır, şimdi de miras davası başlıyacak !.

Ahmet Sait Basımevi — İmtiyazı alan ve neşriyatı idare eden : T. Şükrü